

se ani nenamáhal cestovat do rodného hnízda. Vůbec ho nenapadlo, že by doma něco mezi rodiči neklapalo.

Jednou se takhle před létem po zkouškovém období zase po čase ukázal rodičům, a namísto rodinné idylky skončilo vše fiaskem. O víkendu plném hádek si vyslechl i slova o tom, že je nevděčný, že si neváží všeho toho, co pro něho obětovali, aby mohl studovat a vesele si žít bezstarostný život. A taky, že si může cestovat, kdy se mu zachce a kam se mu zachce. Což oni ani náhodou nemohli.

„Ano, otče, máš pravdu. Našel jsem si brigádu a budu cestovat. Myslím, že se uvidíme až na konci prázdnin.“ Těmito slovy ukončil debatu syn, kterému zbýval už jen rok do zdárného ukončení školy.

Novákovi se vraceli z manželské poradny, která měla vyřešit jejich krizi.

„Myslela to vážně?“

„Co?“ zeptal se ženy nesměle Vojta.

„No, že bysme měli na čas vysadit v práci a změnit prostředí někde daleko na společné dovolené.“ Marcela se snažila o smířlivý tón, chtěla vše urovnat, o rozvod vůbec nestála.

Ani Vojtovi se do rozchodu nechtělo. Navíc byl jeho příležitostným milostným hrátkám s kolegyní konec. Oznámila mu, že v práci končí, protože je těhotná. Ale rozhodně ne s ním, ale s manželem. Vojta byl nakonec rád, že z toho vyšel tak snadno. Sypal si popel na hlavu a Marcele by teď odkýval cokoli.